

Julen har Englelyd – vi med fryd

For mange tusinde år siden var der en ærkeengel ved navn Mikael, som gjorde sig ret så bemærket blandt øvrige engle. Han var den sejeste af alle englene, kunne han slet ikke lade være med at styre dem alle sammen. Umiddelbart havde han ikke de store problemer med at lege boss for de andre engle, fordi de havde respekt for hans store vinger, der godt kunne vælte en omkuld, når han begyndte baske vildt omkring sig.

Der gik mange år, hvor Mikael chillede rundt og nød sin magt, når han kunne komme gratis ind på diskotekerne og kom i V.I.P'en, som jo lokkede alle de sprøde engledamer til. Men sådan skulle det ikke blive ved med at gå! En dag åbnede der en ny bar på af hjørnet Himmelstrupvej og Stratosfærevej. Stedet blev meget populært blandt nogle af de yngre engle, og ejeren, Satan, blev en rig engel. Men Satan var træt af at tingene var som de var, og derfor valgte han at lave ingen adgang for ærkeengle. Det pissede selvfølgelig Mikael og de to andre ærkeengle, Gabriel og Rafael, fuldstændig af. Heldigvis for dem, så styrede Mikael stadig de fleste områder i de højere himmelstrøge, og han valgte derfor forbyde de englene at tage hen på Satans bar. Det skabte stor uro blandt nogle af de yngre engle, som godt kunne lide at komme ind i det lidt lumre men også dragende barmiljø. De ville ikke bare lade sig diktere af Mikael's forbud. For at det ikke skulle opstå håndgemæng mellem de unge engle og Mikael, greb de øvrige ærkeenglene ind, og sammen fik de fordrevet Satan og hans medsammensvorne ud af det himmelske liv og ned til det jordiske liv. Men der var nu ikke slet ikke nok til at skabe fred, da Satan ville have hævn og han udtænkte en plan for, hvordan han kunne bekriige ærkeenglene med Mikael i spidsen. Han måtte se, om han ikke kunne få de jordiske væsner med over på sin side.

Et andet sted i himlen, hvor det hele er lidt mere fredeligt og himmelsk, sidder den smukkeste engel, man kan forstille sig. Hendes navn er Sophia, som står for visdom, hvilket hun gerne delte ud af til de mindre begavede engle. Hun har det flotteste gyldne hår, som er flot sat op med små, hvide blomster. Hun sidder og spiller på sin harpe. Folk plejer at omtale hendes harpespil som noget helt fantastisk og fortryllende. Kun de

færreste kan spille, som hun kan. I en halvcirkel udenom hende står en flok små engle, som er på udflugt med engleskolen. De er helt forgabt i hende og hendes harpespil. Den lille, måske lidt for vilde Jonas hvisker til en af de andre engle: "Hun har helt sikkert en kæreste, hun er jo så smuk! Tror du ikke?". Englevennen trækker bare let på skulderen og ser så igen over på Sophia. Sophia hører lille Jonas' kommentar og trækker på smilebåndet. Men indvendig føler hun en sorg. Hun ser et billede af Mikael for sig, som var hendes store kærlighed engang, lige indtil krigen startede. Hun ville ønske, at hun kunne tage tilbage til ham. Åndssvag tanke tænker hun, ryster på hovedet og kigger ud på de små børn. Da hun vender tilbage til sit meget fine englebo, efter en hel dags harpespil, er hun fuldstændig færdig og smider sig på sengen. Ligger og kigger op i loftet. Måske skulle hun alligevel overveje at tage hen til Mikael og snakke med ham. Nu er krigen jo slut, så det kunne vel ikke skade. Hun beslutter sig at flyve derover i morgen tidlig. Hun pakker tasken med lidt tøj, selvom hun ikke regner med at være der længe. Tidlig om morgen flyver hun den lidt lange tur over til det område, hvor Mikael bor, men hun møder et frygtelig syn...

Det kan ikke være rigtigt tænker hun. Det er løgn! Sophias smukke ansigt er forstenet. Mikael's fine bo er en ruin. Huset er ikke andet end vragede stumper træ, der er spredt ud over det hele. Sophia gisper efter vejret. Hun går panisk i gang med at kalde på Mikael. Alle de gamle følelser strømmer igennem hendes krop. Hun går over til resterne af huset, en tåre triller stille ned ad hendes kind. Hun kigger grundigt efter nogle spor eller tegn på hvad i al verden der er sket.

Det første hun tænker er selvfølgelig Satan. Den lumske luskebuks til en lurendrejer af en "engel". At han overhovedet kunne kalde sig for en engel, det kunne hun ikke forstå. Fanden tage dig Satan! Udbrød hun, og blev selv lidt overrasket. Men det kunne da umuligt være Satan der havde gjort dette, han blev jo forvist fra himlen! Det er håbløst det her tænkte hun. Himlen er så gigantisk, og her står hun alene, leder efter hendes livs kærlighed, og det eneste spor hun kan finde er råddent træ, og det kan ikke bruges til meget lige nu. Pludselig hører hun en lyd. Det kommer måske fra en af de bunker træ og

andet affald der ligger rundt omkring, men hun ved det ikke helt. Sophia går lidt rundt og lytter rigtig godt efter. Det er godt nok mystisk. Lyden bliver højere jo længere hun går hen imod en bunke bestående af det efterhånden velkendte rådne træ, og andet isenkram. Hun roder lidt i bunken, den er ca. 1,337 meter høj. Efterhånden som hun flytter mere og mere affald væk fra bunken bliver lyden højere...

Jo kraftigere lyden bliver, jo mere bliver Sophia opmærksom på, at det er musik. Da hun får flyttet en gammel og ubrugelig Play Station, bliver lyden nu så markant, at hun kan hører, at det er sangen "Velkommen igen guds engle små". Det undrer hende, at det er lige præcis denne sang, da den ikke har ligget på Himmerigets hitliste over meste populære sange i flere årtier. Sophia bliver derfor ved med at fjerne affald, og hun bøvler især med at flytte en gammel lommelygte som sidder fast. Det er en med et rigtig kraftigt lys, og hun kan se, at der stadig er batterier i. Da hun endelig får den fri, mister hun grebet på den, og den forsvinder ud af hendes hænder. Hun kigger forbavset ned for at finde den, og opdager at den har dækket over et hul. Musikken som hun har ledt så meget efter, strømmer op gennem hullet. Hun stikker sit smukke engleansigt ned til hullet for at undersøge det. Til hendes held har snoren til lommelygten sat sig fast i kanten af hullet, og i landingen er "tænd-knappen" blevet trykket ind, så den nu lyser ned i hullet. Synet der møder hende, da hun kigger igennem det, fascinerer hende, samtidig med at en alarmklokke ringer i hovedet på hende. "Det burde ikke være muligt det her.!" tænker hun...

Da hun får øje på en kasse med de rødste, blanke æbler hun nogensinde har set, bliver hun først overrasket over deres utrolig blanke overflader, men kommer så med ét i tanker om hvad det er, hun står overfor. Sophia er vis, men hun ved, at disse æbler er de bedste i hele Himmeriget. De vil måske give hende viden om, hvor Mikael er blevet af. Det er de sidste æbler fra træet i Edens have. Hun går et skridt tilbage. Kan det virkelig være sandt? Hun rækker ud efter et af æblerne. Tør hun smage? Uden at have tænkt mere over det, har hun ført æblet op til munden. Hun åbner munden. Mærker den glatte overflade mod læberne.

”STOP!” råber en stemme bag hende. Hun smider æblet i panik og vender sig angstfuldt mod personen bag hende.

”Gabriel! Hvad laver du her?”

”Hvad er det dog du laver Sophia? Du af alle. Du ved da, at æblerne er forbudte. Gud har i sin din personligt bedt Mikael om at passe på dem. Men hvorfor har han dog gemt dem her?”

Sophia forklarer, hvorfor hun havde tilladt sig selv at spise æblet. Gabriel fortæller hende derefter om krigens sidste dage, og hvilken rædsel og forvirring, der havde været blandt alle engle. Gud var vred, men valgte ikke at blande sig. Han havde rigelig travlt med at holde orden på Jorden, nu hvor englenerne forsømte deres arbejde.

Mange engle var i tvivl om, hvad de skulle gøre. Tage med Satan eller blive i en sønderknust Himmel. Men en ting var sikkert, de kunne ikke blive boende i dette område. Der er for mange minder. Forfærdelige minder.

Som de står og snakker, bliver Gabriel mere og mere tiltalt af idéen om at smage en enkelt bid af æblet. Så kunne han måske redde Himlen og endda blive den nye overærkeengel. Det havde han altid drømt om.

Der står de så, med det sidste æble fra Edens have. Det var ikke til at holde ud, og hvad kunne der ske? Nu når Gud holder øje med jorden og alle dets mennesker, så har han jo ikke tid til at holde øje med en gammel ruin i engleland. Efter mange hede minutters diskussion med hinanden, beslutter de sig for, at en lille bid nok ikke ville skade. De tager hver deres lille bid af æblet. Gabriel og Sophia kigger på hinanden, de ved ikke helt, hvad de kunne forvente nu. De kan ikke føle noget specielt eller underligt. Men pludselig ser Sophia en masse underlige tegn og symboler foran sine øjne. Dog bliver de begge underlige svimle og får en forfærdelig hovedpine. De bliver enige om at gå hjem og sove, og så mødes dagen efter, samme sted.

På vej hjem begynder Sophia at få dårlig samvittighed, hun har aldrig gjort noget forkert, men denne gang er fristelsen simpelthen blevet for stor, og nu kan hun lige så stille

begynde at mærke æblets effekt. Det er, som om hun får overnaturlige kræfter. Hjemme i hendes lille fine englebo, river hun låger og skabe ud ved uheld. Det er ikke til at fatte? I alle de bøger hun havde læst, stod der, at æblet ville give stor visdom og ikke stor styrke. Sophia er helt ude af sig selv, og skynder sig i seng. Næste morgen står hun meget tidligt op, for at komme ud og prøve hendes nye kræfter, hun kan løfte ALT. Hun vælger og tage hen til bunken med affald, hvor de havde fundet æblet. Hun begynder grave der, hvor hun havde efterladt æblet for at finde nogle spor af Mikael. Efter en halv time kommer Gabriel som aftalt, han ser, hvordan Sophia har fået superengle kræfter. Sophia spørger, om han har bemærket nogen ændring? Det har han ikke, dog havde han ligget og kastet op hele natten. Det kan de ikke helt forstå det og går ned i hullet, hvilket nu er stort nok til dem begge efter Sophias store gravearbejde. Nede i hullet ligger æblet, hvor de havde sat det i går. Pludselig er det slet ikke så underligt, at Gabriel har dårlig mave, den side af æblet, han havde spist af, er rådden, og alt dens visdom er spist af orme. Men hvad de ikke havde set de andre dage er, at der ligger en lille fint, falmet brev i hullet også. Sophia genkender med det samme det røde segl. Det er Guds. Med stor frygt og lukkede øjne åbner de sammen brevet. I brevet der står der:

”Du, som læser dette brev. Tag dig i agt! Opdagelsen af dette brev betyder, at en række hændelser, jeg forudså for utallige år siden, er sat i gang. Først må du vide: Mikael er ikke længere i himlen. Men han må findes, hvis roen skal genoprettes! For det andet vil der snart ske store forandringer, og det er op til jer, at redde himlen fra undergang. Dette kan dog ikke gøres af jer alene. I har brug for hjælp. Jeg ved, at en ganske særlig person netop er ankommet til himlen, og han vil være jeres ven og vejleder. Hans visdom er umådelig. Opsøg ham, og han vil vise jer vej mod det næste vendepunkt i Himlens historie.”

Sophia ser op fra brevet og kigger Gabriel direkte i øjnene. De er ikke længe om at blive enige om, at når Gud har givet en mission, er det med at få den udført. De er nervøse, men begge yderst spændte. Sammen drager da af sted uden at pakke først, for engle har

ingen behov for hverken mad, drikke eller søvn. Over skyer, under regnbuer, men samtidig forbi adskillige ødelagte englehjem, flyver de, og de lader sig anvise af kortet, de havde fundet på bagsiden af brevet. Snart kommer de til et område, der bliver kaldt "Den Guddommelige Indkørsel". Det er her de gode sjæle blev til rigtige engle. De kigger sig fortvivlede omkring, for der er umiddelbart ingen at se. Pludselig hører de mærkelige lyde, der kommer fra bagsiden af den nærmeste skybakke. De bevæger sig forsigtigt omkring den, og der venter dem et mærkværdigt syn. En mand, der ikke helt er blevet til en engel endnu, kæmper med en besynderlig tingest, han har fået over hovedet, og åbenbart er blevet kvalt af i sit jordiske liv. Det er intet mindre end en rød Løvbjerg pose. Manden får den dog hurtigt af, og da han opdager, hvor han er, forvandler han sig hurtigt til en engel. Den nye engel kigger over på de to andre, og med værdighed og ro går han hen til dem. "Navnet er Holmes, Sherlock Holmes"...

Sherlock Holmes rækker høfligt hånden frem til de to engle for at hilse ordentligt på dem, men Sophia og Gabriel står da stadig og stirrer på den nyfødte engel. Sherlock Holmes begynder dog at blive forvirret over disse to underlige engle, der bare står og stirrer på ham. Men med ét er det dog som om, at de to engle vågner op. Gabriel rækker pænt hånden frem til Sherlock Holmes for at hilse på ham og byde ham velkommen til himlen.

Gabriel begynder dog at puffe til Sophia, der stadig stod og stirrer ud i den blå luft, og med ét vågner hun også op. Sofia rækker hånden frem til Sherlock Holmes for at hilse, men da Sophia giver Sherlock Holmes' hånd et lille klem, bryder han ud i et højt skrig. Sophia stopper med det samme og kigger underligt på Sherlock Holmes, der står og ømmer sig en del. Sophia: "Hvad skete der?". "Min hånd" snøfter Sherlock Holmes og kæmper med at holde tårerne tilbage. Gabriel skælder Sophia ud, fordi hun bare uden omtanke bruger sine nye kræfter. Sophia skammer sig lidt, for det er ikke hendes mening at gøre Sherlock Holmes ondt.

Sophia ser på Gabriel med øjne, der siger alt. Gabriel kiggede besynderligt på Sherlock Holmes, og så tilbage på Sophia, der står og nikker, hvor Gabriel igen kigger på Sherlock Holmes.

Sophia udbrøder med ét: ”Det er ham, det er ham der skal hjælpe os, det er ham der skal hjælpe os med at finde Mikael. Det er ham der skal redde himlen fra dens undergang. Vil du ikke nok vise os vejen til der, hvor Mikael er ”.

Sherlock Holmes forstår ikke særlig meget, men siger alligevel ja til at hjælpe Sophia og Gabriel.

Gabriel er trods alt en smule skeptisk over, at denne nye engel skulle redde himlen for undergang. Han havde jo lige overværet Sherlock Holmes og den røde Løvbjergpose, og det var ikke ligefrem her, Gabriel indså, at det var himlens frelser der blev genfødt. Men man kunne kun håbe på, at forvandlingen til engel har gjort ham klar til denne store opgave.

Gabriel spørger da Sherlock Holmes: ”Hvor skal vi starte, og hvor skal vi så hen?”.

Sherlock Holmes laver bare udtrykket ”Hvad snakker du om mand, hvor skulle jeg vide det fra”.

Gabriel er dog ikke sikker på, at det er den rigtige person de har fundet, men han kunne ikke lige se, hvem det ellers skulle være.

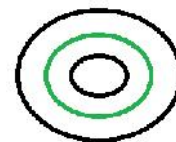
Sherlocks ansigt er ét stort spørgsmålstegn. Han er ikke engang kommet ind bag himlens porte, før han bliver sat til åbenbart at skulle redde den fra total undergang. Gabriel og Sophia går hastigt i gang med at fortælle Sherlock om situationen, om skjulte krig mellem Satan og himlen, om de mange forsvundne engle, om Mikael's hus i ruiner og om hans pludselige forsvinding. ”Nu er vores mission så at finde Mikael. Er du med os?”. Sherlock er en mand af ord, så han skal selvfølgelig nok hjælpe med at finde Mikael. Sophia er nu endnu mere overbevist om, at Sherlock Holmes er vejlederen, Gud har udvalgt til at hjælpe dem med at finde Mikael. Det hele virker så planlagt! Det er bestemt ikke tilfældigt, at Sherlock skal ankomme til himlen på netop dette tidspunkt.

De lader roen falde over dem et øjeblik. Der bliver udvekslet mange blikke og få ord i mellem de tre engle. Akavet. Selvom Gabriel stadig er lidt skeptisk, er han dog ikke i tvivl om, at de skal handle hurtigt, hvis de skal finde Mikael og genoprette freden ikke kun i himlen, men også på jorden. Så han lægger tvivlen på hylden. "Men vi kommer da i hvert fald ikke videre ved bare at stå her", siger han en smule spydigt. "Jamen hvad siger i drenge? nogle forslag til hvor vi skal starte?", svarer Sophia hurtigt. Længe står de og grubler, klør sig i fjerene og bider sig i neglene. "Er det et kort, du har der Gabriel?" spørger Sherlock nysgerrigt med hånden rakt frem mod kortet i Gabriels hånd. "Jaa?". Gabriel trækker lidt på det, men giver alligevel kortet til ham. Sherlock finder sin lup frem og kigger undersøgende på kortet med en anstrengt mine. "Besynderligt", siger han for sig selv. "Hvad kan du se?", spørger Sophia ivrigt. Hun er begyndt at trippe lidt af utålmodighed. Gabriel er nu også meget nysgerrig. "Jeg har en idé om, hvor vi skal hen", siger Sherlock lidt tvivlsomt. "Vi skal til jorden!".

"Til Jorden!?" Udbryder Gabriel og Sophie i kor. "Hvordan kan du være så sikker på det?"

Spørger Gabriel og gør en halvskræmt og overrasket grimasse. "Jo, ser i,

det er ret elementært" svarer Holmes, mens han viser dem kortet. Under den geografiske del er der et stort symbol med 3 ringe inde hinanden. Den midterste ring er farvet med en klar grøn farve, hvilket måtte betyde noget.

Holmes forklarer, at de 3 ringe symboliserer Helvede, Jorden og Himlen. Den midterste ring, der er markeret, måtte jo så være jorden og med den er mellem himmel og helvede.

"... så det betyder, at kortet for oven er fra et område på jorden!" udbrød Gabriel. Holmes nikkede, og Sophie smiler lettende. Gabriel er nu ikke i tvivl om, at Sherlock Holmes er den udvalgte vejleder og spørger om, hvordan han så hurtigt kunne gennemskue den ellers svære kode i kortet. Holmes svarer med et skævt smil, at han har meget erfaring fra sit tidligere liv.

De sætter af og flyver ned mod jorden, og efter ca. 1337 km kigger Gabriel igen på kortet, og nu slår det ham, at han jo kan genkende området.

Kortet havde ikke bare ført dem tilbage til jorden, men derimod tilbage til noget helt andet.

De stod nu foran indgangen til den grotte, hvor den store kamp mod posen havde ført

sted. Sherlock kendte stedet og førte an. Han besluttede at de skulle gå ind og udforske grotten, den måtte jo betyde noget, hvorfor skulle kortet ellers have ført dem derved?

Men noget var forandret. Sherlock kiggede underligt, noget var forandret. Alting stod i flammer! De tre Engle kiggede på hinanden, der var ingen tvivl om at det var Satans værk. "Men hvad skal satan da på Jorden?" udbrød Gabriel. De så forvirret på hinanden. I det Sherlock udbrød med en forskrækket stemme "det er slet ikke jorden vi er på nu, vi er i helvede! Døren er vejen til helvede fra jorden!"

Sophia udbrød et forskrækket gisp og Gabriel begyndte at græde, han ville ikke dø. Han ville bare tilbage og ud af døren. Han forsøgte ihærdigt at åbne døren, men den var låst. Gabriel gjorde alt, hvad han havde lært i hans tidligere liv som indbrudstyv, for at dirke låsen op. Det lykkedes ikke! De var nu fanget i helvede.

Gabriel ser sig omkring med et fokuseret blik, hans hjerne arbejder på højtryk for at finde ud af, hvad de skulle gøre, men det varer ikke længe, før han får nogle helt andre problemer at tænke på.

Sophia havde skreget lidt længere fremme, i hvad der lignede en højloftet tunnel.

"Hvad sker der Sophia!?" råber Gabriel med slet skjult frygt i stemmen.

"Ikke noget, det var bare en mus." siger Sophia også let frygtsom på trods af hendes beroligende melding.

De begynder at gå ned ad. Tunnellen er for trang til, at de kan gå ved siden ad hinanden, så Sherlock fører an, Sophia går i midten og Gabriel danner agterlanterne. Både Sophia og Gabriel mister hurtigt tidsfornemmelsen. Gabriel går og overvejer, hvad der ville vente på dem for enden af den flammende tunnel. Pludselig sker der en ændring, tunnelen åbner op og flammerne bliver langsomt mindre intense, jo længere de kommer ind, i den hule tunnelen fører ud i. Men luften bliver tyk af svovl, heden bliver endnu mere intens, og det virker, som om at selve gulvet glødede rødt. Sherlock fortsætter målrettet. Det virker, som om at jo længere ind i den tilsyneladende uendelige hule han kommer, des hurtigere går han.

Gabriel har det hårdt, han er ikke vant til så lange gåture og afstanden fra solen hæmmer hans kræfter. Hvert et skridt er en kamp for ham, hvert skridt udmatter ham mere end noget andet.

Sophias problemer er af en helt anden karakter end Gabriels. Hendes tanker drejer sig primært om Sherlock Holmes. Ved han, hvor han er på vej hen? Pludselig slår det Sophia, hun har hørt om denne hule før! Men kun i de gamle sagn og myter fra dengang hun levede på jorden, men det kunne da ikke passe? Det var da ikke andet end netop sagn. Historier der kunne lede folks tanker væk fra den elendighed, de levede i?

Gabriel falder om. Mens han falder, kredser hans tanker kun om en ting, Sophia, den viseste og smukkeste af alle englende. Alt omkring ham forsvinder, alt bliver sort.

Lyden af Gabriels guldrustning, der hamrer ned i det hårde stengulv, skaber et kæmpe ekko i den lange underjordiske tunnel. Sophia og Sherlock kigger forskrækket tilbage, da de hører braget. "Gabriel!" skriger Sophia forvirret, og kaster sig grædende over ham. Sherlock studerede hurtigt Gabriel. "Bare rolig! Det er det store svovlindhold i luften der har gjort ham svimmel. Han skal nok klare sig", forsikrede Sherlock Holmes hende.

Pludselig kunne Sophia huske, hvad der havde stået i de gamle skrifter, som hun havde studeret i den tid, hvor hun havde levet på jorden. Hun kan tydeligt huske en ældgammel bog der omtalte, at en engels eneste svage punkt var svovl. Hun bliver nu mere mistænksom over for Sherlock Holmes. Hvordan kunne han have vidst, at engle ikke kan tåle svovl? Hvorfor døde han netop ude foran den hule, som der angiveligt skulle føre til helvede? Hvorfor blev han kvalt af en rød løvbjerg pose? Spørgsmålene flyver rundt inde i hendes hoved, og hun kan ikke rigtigt finde hoved og hale i sammenhængen.

Hun begynder nu også at kunne mærke svovlen, som tærer på hendes kræfter. "Vi må skynde os videre, hvis vi skal nå at finde Mikael og rede himmelen!" Råber Sherlock, som allerede er begyndt at gå videre. Sophia ved godt at tiden er knap, og kigger en sidste gang på Gabriels bedrøvede ansigt. "Jeg lover at vi kommer tilbage til dig efter at vi har fundet Mikael." visker hun ind i hans øre inden at hun løber efter Sherlock.

Dybt inde i hulen finder Sherlock og Sophia en kæmpe port, Sherlock finder sine briller frem for at tyde skriften på den oldgamle port, "Satans port, kongen af Helvede. Sig, Satan, og træd ind." står der, siger han uden at trække på en mine. Sophia stod som en sten og kiggede på, gåder havde aldrig været en af hendes stærke sider, men så var det jo godt hun stadig havde Sherlock, manden der aldrig havde mislykket med en mission! "Hvad betyder dette?" spurgte Sophia, "Det er ret simpelt, hvis du siger Satan går porten op... SATAN!" sagde han, men lige meget hjalp det, der skete ikke noget. "Sig, Satan" tænkte Sophia ved sig selv, "hvad er det belgiske navn for Satan?" spurgte hun Sherlock, "det er Mikael" sagde Sherlock, "MIKAEL?!" råbte Sophia med angsten malet i ansigtet, porten åbnende sig straks og de trådte ind.

Foran dem kom et enormt kammer til syne, i væggene var der flere huller, men ingen dør. Hvad gør vi nu spurgte Sophia?. Sherlock kiggede lumsk på hende. Nu venter vi, svarede han.

Svovlen var næsten for meget for Sophia, og hun var sekunder fra at drætte om. Drik dette sagde Sherlock, hvad er det? Spurgte Sophia. Det er noget der hjælper, svarede Sherlock.

Sophia fik det bedre, og hendes hoved blev mere klart, men som hendes hoved blev hendes mistanke til Sherlock også. Sherlock, hvordan kan du vide alt det her, og hvorfor venter vi bare?

Ser du, min kære Sophia, vi er endt i DØDENS HULE, SOM KUN HAR EN VEJ SOM IKKE LEDER I DØDEN HULEN, ja langt og dumt lyder det. Men her er vi altså havnet, og der er som nævnt i navnet kun 1 vej ud. Og den kender jeg ikke, så derfor har jeg arrangeret et lille møde en ven fra mit tidligere liv, sagde Sherlock. Dit tidligere liv, spurgte Sophia? Du er ikke klar til at få det at vide, sagde Sherlock. Hvem er din ven fra dit såkaldte tidligere liv så, spurgte hun? En mand ved navn X sagde Sherlock. Sophia gispede, hun havde kun hørt fortællinger om denne frygtindgydende dæmon. Sophia skulle lige til at løbe, men døren bag dem gik i, der blev pludselig frygtelig mørkt, og der var ingen lyd at høre overheadet. En mørk dyster grynten hørtes i det fjerne og et af hullerne på væggen begyndte at kaste en flammerød farve af sig, den blev mere og mere klar.

Sophia blev helt hvid i ansigtet af frygt, hun var så bange, at hendes ben gav efter, og hun faldt ned på knæ. "Sherlock hvad skal vi gøre!?" råbte Sophia, mens hun græd. "Der er kun en ting, vi kan gøre Sophia, og det er at gå ind i den hule" svarede Sherlock som så ligeså skræmt ud. Sophia gemte sig bag nogle store sten, mens Sherlock langsomt gik hen til den flammerøde hule blev forbavset og stod med store øjne og så ind "Hvad kan du se?" råbte Sophia, som om hun ikke rigtig ville vide det. "Farver, musik, satan holder fest, og der må være en hel hær her inde" svarede Sherlock tilbage. "Hvad skal vi nu gøre?", spurgte Sophia. Sherlock stod lidt og tog sig til hoved og sagde efter noget tid "vi må forklæde os, vi må over på den anden side og se om, der er en gang videre for, vi komme ikke videre hvis vi bliver her", sagde Sherlock som godt kunne se hvor sort det så ud for dem, mens han fandt et klædeskab fyldt med jakker i siden på hulens indgang "er du sikker på det her kommer til at virke", spurgte Sophia, som græd af angst, mens hun stod med en jakke, der var meget større end hende blev. "Ja, de er så fulde det her skal nok virke, vi skal bare ikke vække opsigt og forholde os normale så sker der os intet" svarede han med en skræmt stemme. De gik ind i hulen omgivet af dæmoner, da de var nået ca. halvvejs spurgte en meget beruset dæmonen de to om hvorfor de havde jakker på til en fest. "Åh, hej hej min fine ven," sagde Sherlock selvsikkert, "vi er såmænd bare fra en meget ondere og vammere del af helvede. Det er så koldt her i Hell City, ikke sandt?" Sherlock puffede til Sophia, der prøvede at skjule sit fine engleansigt. "Jo," sagde hun kort og med en falsk dyb stemme. "I Hellchester er der altid varmt, og ondt," fortsatte Sherlock, "man skulle tro, at man var i himlen så koldt, her er, men faktisk vidste vi ikke, at der var en fest her i dag. Sig mig unge mand, hvad er det egentlig, I fejrer?" Sherlock afventede. Dæmonen stod bare og stirrede ud i luften. Sherlock gik efter et stykke tid helt tæt på dæmonen og hviskede den i øret. Sophia hørte ikke, hvad Sherlock hviskede, men dæmonen kom med et til sig selv og sagde "Satan har noget meget værdifuldt, men det er kun få, der ved, hvad det er. Det er det, vi fejrer. Aldrig mere skal vi være bundet til dette hul i jorden, for Satan har fundet det, som han har søgt i mange år." Efter dæmonen havde sagt dette, vendte den tilbage til den dæmonflok, den var kommet fra. Sherlock begyndte

at gå, og Sophia turde ikke andet end at følge efter. Mens hun gik dér mellem dæmoner, kunne hun ikke lade være med at tænke på, hvad Sherlock havde hvisket til dæmonen. Hun syntes, at Sherlock var blevet uhyggeligt målrettet i sin gang. Da de kom til noget, der mindede om en smal gyde, drejede Sherlock ned ad den. Han vendte sig om. "Sophia. Tilgiv mig."

"For hvad?" sagde Sophia, "altså jeg ved godt du lugter grimt, og at du har gået og kigget på min numse hele turen, men det skal du ikke spørge om tilgivelse for, det gør alle i himlen også, altså kigger på min numse". Sherlock sagde så, " Sophia jeg tror ikke du forstår", Sherlock vendte sig om, han rystede voldsomt og begyndte at skrigе højt, "stille" sagde Sophia, "hvad blev der af ikke at vække opsigt?" Sherlock fortsatte med at skrigе, og da han endelig stoppede. Var det som om alt blev omkring dem blev tavst, Sherlock vendte sig langsomt rundt, han lo en ond og modbydelig latter. Og da flammernes skær atter ramte hans ansigt, så Sophia noget der fik hele hendes ellers så smukke ansigt til at forkrampe i afsky. Foran hende hvor Sherlock bare et kort øjeblik siden havde stået stod nu... SATAN!!

Sophia væltede bagover af forbavselse og forfærdelse. Hun vidste dog i samme øjeblik, at hun skulle væk. Hendes bevægelser bagud blev hurtigere og hurtigere, indtil den brændende varme fra flammer bag hende, stoppede hende. Satan kom nærmere og nærmere, og i næste sekund gik alt i sort for Sophia.

I et stort, mørk kammer oplyst af djævelske flammekar, vågnede Gabriel langsomt op. Han vidste ikke, hvordan han var kommet dertil. Længere væk så han et stort, mørk bord, hvor der bagved stod en stol med ryggen til. Øverst kunne han se to krumme horn stille op. Først senere gik det op for ham, at der sad et væsen ved siden af ham. Gabriel kunne ikke bedømme, om det var en engel eller en djævel. Han så slidt ud - lignede en, der ikke selv vidste, hvem eller hvor han længere var. De to fik øjenkontakt, og derefter kiggede væsenet uden en lyd ned på endnu en, der lå ved deres side med en pose over hovedet. Gabriel genkendte kroppen og trak posen af hovedet. Rigtigt nok var det Sophia. Det andet væsen gjorde tegn til, at de skulle vække hende. Gabriel forstod ikke, hvorfor

væsenet intet sagde, men blev langsomt klar over, at lydløsheden skyldtes frygten for, at hornenes ejer skulle vende sig om.

De begyndte begge at puffe til Sophia, der langsomt kom mere og mere til bevidsthed. Hun åbnede øjnene, så sig forvirret og skræmt omkring, og derefter blev hendes blik fanget i væsenets. Mikael! udbrød Sophia med en kærlig og lettet stemme. Dette var uheldigvis lidt for højt, og stolen drejede sig langsomt.

Alle tre var skræmte, men alligevel stirrede deres brik fast på Satan, der kom til syne. Han sad med et smørret smil på læben og en flot, elegant gulvnøgle i hånden. De vidste nu, at Satan ville fortælle dem en barsk sandhed om hele Himmeriget.

Gulvnøglen bevægede sig frem og tilbage imellem hans lange spidse fingre. Der var en lang pause kun med lyden af flammerne stående ud af væggene. Stilheden blev brudt af en klar englestemme:” Hvad har du gjort? Hvad vil du?”. Sophia var både rasende og fuldstændig grædefærdig. Hun vidste ikke, hvad hun skulle gøre af sig selv og var udmattet af den lange rejse gennem den svovlfyldte luft. Satan rejste sig fra stolen, gik omkring de tre engle, der var samlet i midten af rummet. ”Efter at blive smidt ud af himlen på grund af misundelse fra den ”fromme” ærkeengel Mikael, måtte jeg jo gøre gengæld på anden vis”, råbte Satan af raseri. ”Det kan vel ikke være rigtigt, at bare fordi jeg får mere succes end ham, at jeg så skal smides ud af himlen. Er det, himmel og dens budskaber står for?”. Sherlock var snart ved at miste tålmodigheden og var så småt i gang med at udtænke en plan, hvor de både fik fat i nøgle og redet himmel fra undergang.

Det hele så utrolig sort ud, det var som en historie, der var meget svær og fortsætte en sen mandag aften. Det så ikke ud til, at vores tre helte nogensinde ville finde ud af den her suppedas. Men pludselig hørte de i en lyd i de fjerne dele af grotten. En mekanisk, men samtidig fortryllende lyd, der kom nærmere og nærmere. Pludselig blev rummet fyldt med alle regnbuens farver, ilden slukkede og ind kom en hær af robot unicorns! Guden, Carl Erik, havde vist barmhjertighed, og sendt en hær af kærlighed for at gøre det af med satan og hans dæmon hjælpere. Det var en hård kamp, men i gode historier er det altid de gode der vinder. Nu var de alle sammen helt vildt glade for at være fri, så nu så de bare frem til

sommerferien og Roskilde 2012, som skulle blive en helt legendarisk festival. De tog hjem til Sherlock og holdte en kæmpe kærlighedsfest, hvor de alle sammen var i et saligt højt humør og hamre lækre. "JEG ELSKER AT VINDE", råbte Gabriel, alt imens en fyr ved navn Oskar lå og plukkede vintergækker i en hæk. Han havde fået lidt for meget blå "fun" og "slavevodka". Alt synes at være i den skønneste orden, men pludselig blev musikken afbrudt, og alt lys slukkede. En koldt gys for gennem hele forsamlingen, og alt blev stille...

Alt frøs til is, og musikken gik ud. Døren ind til festen blev losset ind og ind trådte Satan.

Han havde regnbuefarvede striber over alt, i panden var der en enhjørning, der havde trampet så hårdt, at der stadig var mærket "1337".

Alle bliver bange og flygter fra Satan. Men Satan går ind midt på dansegulvet og danser til "King of Africa". Englene begynder stille og roligt at komme frem fra deres skjul og ender til sidst med at danse med Satan. Satan er som helt fortryllet og ufarlig. De fester til den lyse morgen, på nær Oskar, som jo sædvanlig ligger og drømmer om en livseleksir, der kunne give ham kræfter til at drikke englen, Halbro, helt ned kloakken, hvornår det skulle være. Pludselig vågner Satan op fra sin fortryllelse. Han kigger ned ad sig selv og så regnbuens farver. Han eksploderer nærmest af raseri, faktisk så meget, at jordens temperatur stiger 2 grader.

Og der har vi så forklaringen på global opvarmning.

Satan bryder ind i Himlen og begynder at smadre alle englene. Englene råber og skriger, og der er et kæmpe kaos. Men det hører Bille the Magic Seagull, mens han sidder på sin lygtepæl i 5270 Odense N. Han flyver op til himlen og har medbragt sin boomblaster. Han spiller Rick Astley "Never gonna' give you up" på højeste styrke. Satan trommehinder springer!

"NOOOOOOOOOOO!! I got Rick Rolled", skriger Satan og forsvinder ud af Himlen for evigt.

Nogle siger, at en fjer bliver til fem høns, men der har de forregnet sig: Fjeren bliver til en fed historie om englene!